

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: Z.O. narozen dne [redacted]
státní příslušník [redacted]
bytem [redacted]

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2017, č. j. MV-119802-4/SO-2017

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 11. 12. 2017, č. j. MV-119802-4/SO-2017, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 8. 2017, č. j. OAM-165-25/ZR-2017. Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušeno povolení k trvalému pobytu, neboť byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
2. Žalobce nejprve obecně namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, je založeno na diskriminačním výkladu zákona o pobytu cizinců, byla opomenuta zásada přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců a správní orgány nesprávně hodnotily důkazy.
3. Žalobce zdůraznil, že správní orgány věc posuzovaly striktně a nezabývaly se rodinnými, kulturními a sociálními vazbami žalobce se zemí původu a povahou a pevností jeho rodinných vztahů. Ustanovení § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců nelze dle žalobce aplikovat bez přihlédnutí k základním principům lidskosti a k základním lidským právům s ohledem na přiměřenost rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu ve vztahu k dopadům do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků. To ostatně podle žalobce vyplývá z ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), které odkazuje na mezinárodní smlouvy, mezi které patří Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod či Úmluva o právech dítěte. Podle žalobce zájem na zachování rodinného života žalobce převažuje nad zájmem na zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. Dále žalobce odkazoval na Směrnici Rady č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003, o právu na sloučení rodiny (dále jen „Směrnice“), konkrétně na čl. 5 odst. 5 a čl. 17 této Směrnice upravující zájem nezletilých dětí a existenci rodinných vztahů.
4. Žalobce namítal, že správní orgány nedostatečně zjistily rozsah jeho rodinných vazeb k území České republiky. Uvedl, že v České republice žije od roku 2000, ale již od roku 1987 studoval zdravotnickou školu v Brně. Žije s manželkou ■■■■■, občankou České republiky, ve dvou sousedních bytových jednotkách. Mají dvě zletilé dcery, které studují vysokou školu a na které platí výživné ve výši 5 000 Kč měsíčně, a nezletilého syna, který studuje na základní škole. Žalobce brojil proti tomu, že k rodinné situaci, konkrétně k jeho zletilým dcerám správní orgány při svém rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu nepřihlédly a nezletilého syna nepovažovaly za dostatečný důvod pro nezrušení trvalého pobytu. Tímto byl nedostatečně zjištěn skutkový stav věci a rozhodnutí správních orgánů jsou tedy nesprávná a nedostatečně odůvodněná.
5. Podle žalobce je zrušení povolení k trvalému pobytu možné jedině tehdy, pokud se cizinec dopustí dostatečně závažného ohrožení základního zájmu společnosti, jako například trestného činu vraždy, loupeže či trestného činu týkající se terorismu. Žalobce spáchal majetkový trestný čin, a proto není přiměřená aplikace ustanovení § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Zásah do rodinného života žalobce v důsledku zrušení povolení k trvalému pobytu je srovnatelný se zásahem do

rodinného života a práva na volný pohyb v důsledku vyhoštění občana Evropské unie. V námitce dále odkázal na Směrnici ve vztahu k otázkám narušení veřejného pořádku.

6. Z uvedených důvodů žalobce navrhol, aby soud rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žádal nahradit náklady řízení.
7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že se plně ztotožňuje se skutkovými zjištěními a právní kvalifikací rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Ohledně žalobní námitky týkající se porušení Směrnice žalovaný konstatoval, že tato Směrnice se vztahuje na případy slučování rodin, kdy držitel oprávnění ke sloučení rodiny i slučující se příbuzný jsou občany třetí země. Žalobce je osoba s přiznaným postavením rodinného příslušníka občana Evropské unie, proto se Směrnice na případ žalobce neaplikovala. Žalovaný dále uvedl, že žalobce sice pobýval na území České republiky od roku 1987 do roku 1992, nicméně s manželkou uzavřel sňatek v roce 1992 v zemi původu a poté ve Státě Izrael dlouhodobě pobýval. Z těchto důvodů se pobytem od roku 1987 správní orgán I. stupně i žalovaný nezabývali, neboť tento pobyt byl na dlouhé období přerušen. V průběhu správního řízení žalobce neuvedl, že by rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu zasáhlo do jeho vztahu k jeho zletilým dcerám. Pouze uváděl zásah do jeho vztahu k nezletilému synovi. Správní orgán I. stupně se dle žalovaného zabýval dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z toho, že žalobce má manželku a tři děti a ve vztahu k žalobcově rodině nemá napadené rozhodnutí nepřiměřený dopad do jeho rodinných vazeb. Dle žalovaného zrušení povolení k trvalému pobytu nezbavuje žalobce možnosti podat žádost o udělení jiného pobytového oprávnění oproti vyhoštění. K namítané nesprávné aplikaci závažného narušení veřejného pořádku žalovaný konstatoval, že bylo o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce rozhodováno podle § 87l odst. 1 písm. e), nikoliv podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce dle odsuzujících rozsudků spáchal zvláště závažný zločin spočívající v deseti útocích ve formě pojistných podvodů, čemuž odpovídala i výše trestu. Žalobce tedy opakovaně a dlouhodobě útočil na zájem společnosti na ochranu soukromého majetku, nehledě na to, že se i pokusil zmařit uspokojení svého věřitele. Vzhledem k těmto skutečnostem má žalovaný za to, že zájem na ochraně společnosti převažuje nad zájmem žalobce na jeho právo na rodinný a soukromý život. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, upravující obdobný případ. Dále žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce v zemi původu neúspěšně podnikal, byly mu poskytnuty úvěry, které nesplácel. Na území České republiky jeho ekonomické problémy pokračovaly, jeho příjem ze zaměstnání nepostačuje ani na zajištění vlastních nákladů na bydlení. S ohledem na tyto skutečnosti je zde hrozba, že trestná činnost žalobce bude pokračovat. Žalovaný konstatoval, že napadeným rozhodnutím nedojde k porušení Úmluvy o právech dítěte, neboť se žalobce s nezletilým synem může stýkat. I výživné může zasílat ze země původu. Žalobce je občan Státu Izrael a má tedy možnost pobývat na území České republiky v rámci bezvízového režimu. Bylo pouze na žalobci, aby se vyvaroval jednání, které zapříčinilo zrušení jeho trvalého pobytu. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou a navrhol, aby ji soud zamítnul.

8. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil tyto, pro danou věc rozhodné skutečnosti:
9. Dne 30. 1. 2017 bylo správním orgánem I. stupně zahájeno správního řízení se žalobcem ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana České republiky podle ustanovení § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
10. Žalobce byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2013, sp. zn. 41 T 2/2013, uznán vinným ze zvlášť závažného zločinu pojistného podvodu podle § 210 odst. 1 písm. b), odst. 6 písm. a) č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“), kterým byla způsobena škoda v celkové výši 23 418 293,33 Kč a odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 let a pro výkon trestu byl zařazen do věznice s ostrahou. V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že přihlédl k tomu, že žalobce se spolupachateli ve svém jednání pokračoval po poměrně dlouhou dobu zhruba jednoho roku a dopustil se deseti útoků. Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 3. 2014, sp. zn. 5 To 76/2013, byl uvedený rozsudek Městského soudu v Praze změněn tak, že žalobce byl zařazen pro výkon trestu do věznice s dozorem a byl mu uložen peněžitý trest ve výši 20 denních sazeb po 25 000 Kč s náhradním trestem odnětí svobody v trvání 1 roku, výše nepodmíněného trestu v trvání 5 let zůstala nezměněna.
11. Dále byl žalobce odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 22. 2. 2016, č. j. 5 T 163/2014-474, pro přečin poškození věřitele podle § 222 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku s upuštěním od uložení souhrnného trestu vzhledem k shora popsanému odsouzení.
12. Součástí správního spisu je potvrzení Vězeňské služby České republiky o podmíněčném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody na svobodu ze dne 6. 12. 2016, č. j. VS-16887/ČJ-2016-802440, podle tohoto potvrzení byl žalobce vězněn od 30. 7. 2014 do 6. 12. 2016.
13. Správní orgán I. stupně si vyžádal informace ohledně rodinných poměrů žalobce. Magistrát města Liberec sdělil, že nezletilý syn žalobce žije s matkou M. O. a zletilou dcerou žalobce v nájmu v bytové jednotce 3 + 1. Matka je vedena na úřadu práce, osobní kontakty se žalobcem ukončila z důvodu psychického zatížení vzhledem k jeho pobytu ve výkonu trestu odnětí svobody. Matka sdělila, že žalobce se na výživě nezletilého nijak nepodílel.
14. Žalobce se v průběhu řízení vyjádřil, uvedl, že má v České republice rodinné zázemí, vychovává společně s manželkou nezletilého syna, proto nesouhlasil se zrušením povolení k trvalému pobytu. Dále uvedl, že na území České republiky vykonává zaměstnání. Doložil usnesení Okresního soudu v Nymburce ze dne 6. 12. 2016, č. j. 2 PP 109/2016-26, o podmíněčném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody se zkušební dobou 5 let za současného uložení dohledu probačního úředníka, tento probační dohled by byl případným rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu zmařen. Dále doložil smlouvu o nájmu bytové jednotky v Liberci.
15. Správní orgán I. stupně provedl výslech žalobce a jeho manželky ■■■. Z protokolu o výpovědi žalobce vyplynulo, že žalobce je zaměstnán ve společnosti ■■■ jako

obchodní ředitel, má celkem tři děti, společně s manželkou pečují o zletilou dceru a nezletilého syna, k dětem má skvělý vztah a přispívá na ně finančně a materiálně. Uvedl, že bydlí s manželkou ve dvou sousedních bytech, každý hradí jeden byt. Rodiče žalobce žijí ve Státě Izrael. Z protokolu o svědeckém výsledku M. ■■■. Potvrdila, že vztah s žalobcem trvá 25 let, mají spolu tři děti, které ho navštěvují, a že na nezletilého syna přispívá žalobce určitou částkou pravidelně, bydlí v samostatných bytech, náklady platí každý zvlášť. Uvedla, že žalobce ve výkonu trestu navštěvovala, děti občas také. Také vypověděla, že se žalobcem neplánuje společný život, je v evidenci úřadu práce a pracuje brigádně.

16. Při pobytové kontrole na adrese ■■■ cizinecká policie zjistila, že manželka ■■■ tu bydlela přibližně rok se synem a koncem března 2017 se odstěhovala, sousedka uvedla, že žalobce zde nebydlel, pouze děti několikrát navštívil. Také byla provedena pobytová kontrola na adrese XX, kde bylo zjištěno, že manželka ■■■ obývá byt o velikost 3+1 a žalobce obývá samostatný byt.
17. Dne 7. 8. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým žalobci zrušil povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců a výrokem II. udělil žalobci podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Správní orgán I. stupně zdůraznil, že žalobce byl dvakrát pravomocně odsouzen pro úmyslné páčání trestné činnosti na území České republiky, z toho jednou k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za zvlášť závažný zločin. Žalobce má povinnost na území České republiky dodržovat právní předpisy pod sankcí zrušení trvalého pobytu. Dle správního orgánu I. stupně dal žalobce přednost finančnímu zisku z trestné činnosti před rodinným životem s vědomím důsledku spočívajícího v odebrání povolení k trvalému pobytu. Správní orgán I. stupně se podrobně zabýval tím, zda zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce bude přiměřené z hlediska jeho soukromého a rodinného života. Uvedl, že je nutné posoudit na jedné straně veřejný zájem daný zejména ochranou veřejného pořádku a na druhé straně soukromý a rodinný život žalobce. Správní orgán I. stupně v průběhu správního řízení zjistil, že manželka žalobce podala soudu návrh na rozvod manželství, se žalobcem mají tři děti a neplánují společný život. Žalobce nežije se svojí rodinou ve společné domácnosti, bydlí v sousedním bytě, kde ho děti navštěvují. Nezletilý syn žalobce byl soudem svěřen do péče jeho matky a žalobce platí výživné. Obchodní společnost, kterou žalobce uvedl jako jeho zaměstnavatele, není zapsána v obchodním rejstříku. Správní orgán I. stupně shrnul, že i přesto, že má na území České republiky žalobce rodinné a soukromé vazby, negativní okolnosti chování cizince spočívající v páčání trestné činnosti převažují nad rodinnými vazbami. Nehledě na to, že zrušení trvalého pobytu žalobce neznámá zákaz styku s jeho dětmi a nebrání mu v placení výživného. Žalobce neuvedl žádné závažné okolnosti, které by znamenaly nepřiměřenost zrušení povolení trvalého pobytu. Žalobce se svému zaměstnání může věnovat i v zemi původu. I přesto, že bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu, má možnost si požádat o udělení jiného pobytového oprávnění, např. povolení k přechodnému pobytu. Správní orgán I. stupně v závěru odůvodnění rozhodnutí uvedl, že je plně v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců a je i v souladu s veřejným zájmem podle § 2 odst. 4 správního řádu. Ve veřejném zájmu není, aby na území České republiky pobýval cizinec, který byl odsouzen za zvlášť závažný zločin. Správní orgán v této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a

uzavřel s tím, že rozhodnutí je v souladu s Úmluvou o lidských právech a základních svobodách i s Úmluvou o právech dítěte.

18. V odvolání žalobce argumentoval tím, že sice spáchal úmyslný trestný čin, za který byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, ale není splněna podmínka přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. V případě jeho vycestování bude styk s nezletilým synem velmi obtížný. Uvedl že došlo k obnovení vztahu s manželkou a doložil první stranu usnesení Okresního soudu v Liberci č. j. 12C 310/2016-28 o zastavení řízení o rozvod manželství. Dále uvedl, že je zaměstnán ve společnosti ■■■, s. r. o. a doložil pracovní smlouvu ze dne 3. 1. 2017.
19. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 11. 12. 2017 žalovaný zamítnul žalobcovo odvolání a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Podle žalovaného bylo rozhodujícím pravomocné odsouzení žalobce za spáchání úmyslného trestného činu. Žalobce si musel být vědom toho, že důsledky spáchání trestného činu ohrožují realizaci jeho rodinného a soukromého života, mají vliv na dosavadní způsob života jeho blízkých a vliv na setrvání žalobce na území České republiky. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30. Dále žalovaný uvedl, že zrušení povolení k trvalému pobytu neznámá pro žalobce zákaz styku s jeho dětmi a manželkou, ani zákaz pobytu na území České republiky. Konstatoval, že ze správního spisu je zřejmé, že žalobce nesdílí s manželkou a dětmi společnou domácnost a vzhledem k nepodmíněnému trestu odnětí svobody si žalobce nemohl vytvořit hodnotné vazby na území České republiky. Na žalobci nejsou jeho rodinní příslušníci pobytově závislí. Dle žalovaného je reálné, aby se žalobce zařadil do společnosti země jeho původu. Z odsuzujících rozsudků za úmyslné trestné činy spáchané žalobcem zcela jasně vyplývá, že se dopustil trestné činnosti ze zjištěných důvodů, což nesvědčí o dostatečnosti jeho ekonomické integrace na území. O tom nesvědčí ani skutečnost, že příjmy žalobce ze zaměstnání činí 17 000 Kč a vůči platbám za bydlení ve výši 15 000 Kč neposkytují dostatečný výdělek pro obživu žalobce a jeho nezletilého dítěte. Je tedy zjevné, že žalobce má ekonomické zdroje z dřívějšího období. Žalovaný konstatoval, že rozhodnutí neznámá nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života žalobce ve vztahu ke zvlášť závažnému zločinu, kterého se dopustil. Nehledě na to, že byl rovněž odsouzen za přečin poškození věřitele. Žalovaný tedy shledal, že závažnost trestné činnosti, délka a druh trestu uložený žalobci jsou důvodem, u kterého převažuje zájem české společnosti na její ochraně před žalobcem nad jeho zájmem na rodinný a soukromý život. K tomu dokázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 2. 2017, č. j. 62 A 55/2015-66.
20. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal krajský soud v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví ovládáno, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.
21. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s rozhodnutím žalovaného, kterými bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců z důvodu pravomocného odsouzení žalobce za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.

22. Podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, ve znění ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, *[m]inisterstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému restu odnětí svobody za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.* Soud aplikoval znění ustanovení § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony s ohledem na přechodná ustanovení této novely zákona o pobytu cizinců.
23. Podle § 174 zákona o pobytu cizinců *[z]a trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá*
- a) *ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu,*
 - b) *v dokladu cizího státu obdobném výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl odsouzen za jednání, které naplňuje znaky trestného činu.*
24. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*
25. Soud především neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí se žalovaný vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce i s ohledem na mezinárodní úmluvy, dostatečně zjistil skutkový stav a řádně provedl hodnocení důkazů. Námitku týkající se diskriminačního výkladu zákona o pobytu cizinců žalobce nijak blíže nespecifikoval. K námitce opomenutí zásady přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců soud konstatuje, že ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, kterého se žalobce dovolává, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zejména zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. U kterých rozhodnutí je tak správní orgán povinen učinit, je třeba zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž tuto povinnost nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná dle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, a ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27, rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz). Typicky se posoudí přiměřenost dopadů rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví, jak tomu je i v posuzovaném případě v § 871 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně se v prvostupňovém rozhodnutí se soukromým a rodinným životem žalobce, resp. zásahem do něj zrušením povolení k trvalému pobytu podrobně zabýval na str. 3 a 4. Neshledal nepoměr z hlediska míry narušení veřejného pořádku žalobcem a zásahu do jeho rodinného a soukromého života. Žalovaný závěry uvedené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí.

26. K námitce ohledně striktní aplikace ustanovení § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, soud uvádí, že správní orgán I. stupně i žalovaný aplikovali toto ustanovení v kontextu detailně zjištěného skutkového stavu ve vztahu k povaze spáchaného trestného činu a rodinným poměrům žalobce. Dle soudu podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců má správní orgán povinnost zrušit povolení k trvalému pobytu, pokud u cizince dojde k pravomocnému odsouzení za úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody (ve znění ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně), za podmínky přiměřenosti z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Správní orgán I. stupně aplikoval toto ustanovení zcela ve shodě s jeho smyslem a velmi detailně posuzoval přiměřenost rozhodnutí ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce, jak bude pojednáno níže. Na str. 5 rozhodnutí se správní orgán I. stupně zabýval čl. 8 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách a Úmluvou o právech dítěte, konkrétně čl. 9 odst. 3 a čl. 10 odst. 2 této úmluvy. Podle správního orgánu z čl. 8 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách jednoznačně vyplývá, že do soukromého nebo rodinného života lze zasáhnout v mezích zákona o pobytu cizinců ve vztahu k ochraně většinové společnosti před zločinným jednáním cizinců a z důvodu předcházení zločinnosti. Ani dle správního orgánu I. stupně Úmluva o právech dítěte nestanovuje povinnost obou rodičů dítěte žít v jednom státě a pro tento případ požaduje zabezpečit osobní kontakty dítěte s oběma rodiči. Dovolával-li se žalobce Směrnice, soud ve shodě se žalovaným uvádí, že čl. 3 bod 3 stanoví, že se nevztahuje na rodinné příslušníky Evropské unie, tedy ani na žalobce, neboť účel jeho pobytu bylo sloučení s občanem České republiky.
27. Podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod státní orgán nemůže do výkonu práva na respektování rodinného a soukromého života zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Správní orgány v posuzovaném případě dle soudu postupovaly zcela v souladu s Úmluvou o právech dítěte a Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Je nutné zdůraznit, že existence rodinných vazeb cizince na území České republiky bez dalšího neznamena, že by nebylo možné cizinci z důvodu pravomocného odsouzení za úmyslné spáchání trestného činu povolení k trvalému pobytu zrušit. V případě opačného přístupu by se totiž stalo ustanovení § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců prakticky neaplikovatelné. V projednávaném případě ze správního spisu nevyplývají takové výjimečné okolnosti, které by opravňovaly správní orgány ke zmírnění dopadů zákonné úpravy na žalobcův případ. Po vydání rozhodnutí může žalobce nadále realizovat svůj rodinný a soukromý život v rámci bezvízového styku se Státem Izrael.
28. K námitce nesprávného zjištění rodinných vazeb soud konstatuje, že správní orgán I. stupně a žalovaný vycházely z toho, že žalobce má na území České republiky manželku a nezletilého syna, oba státní příslušníci České republiky, přičemž bydlí na stejné adrese jako žalobce v sousedních bytových jednotkách. Ač žalobce zmiňuje svoje finanční zázemí a plnění vyživovacích povinností vůči nezletilému synovi i zletilým studujícím dcerám, správními orgány bylo zjištěno, že žalobcem deklarovaný příjem ze zaměstnání stěží postačuje na úhradu jeho nákladů bydlení. Z rozhodnutí nadto vyplývá, že rodinné vazby nemohou být nijak pevné, když žalobce vykonával nepodmíněný trest odnětí svobody, k němuž byl pravomocně odsouzen, s rodinnými

příslušníky žalobce nežije ve společné domácnosti, s dětmi se pouze navštěvuje. Žalobce intenzitu vztahu se zletilými dcerami nijak v průběhu správního řízení nezdůrazňoval, ani v odvolání žalobce nenamítal, že by byly jeho vazby se zletilými dcerami nesprávně zjištěny. Správní orgán I. stupně ani žalovaný tedy nezpochybnili rodinné a soukromé vazby žalobce, avšak zdůraznili, že negativní chování žalobce na území České republiky převážilo nad těmito vazbami.

29. Zcela správně správní orgán I. stupně a žalovaný posuzovali veřejný zájem daný zejména ochranou veřejného pořádku ve vztahu k trestné činnosti žalobce. Dle soudu správně přihlédli především k závažnosti spáchaného trestného činu, kterým byl pojistný podvod kvalifikovaný podle § 210 odst. 1 písm. b), odst. 6 písm. a) trestního zákoníku a způsobení škody velkého rozsahu ve výši 23 418 293,33 Kč ve spolupachatelství, o čemž svědčí i délka trvání nepodmíněného trestu ve výši 5 let a uložení vysokého peněžitého trestu s náhradním trestem odnětí svobody. Nutno zdůraznit, že žalobce spáchal několik dílčích útoků, šlo o pokračování v trestném činu. Jak vyplývá z odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2013, sp. zn. 41 T 2/2013, významnější měrou se na útocích podílel právě žalobce. Nebezpečnost tohoto trestného činu je vysoká z hlediska chráněného zájmu stanoveného zákonem. Dále žalobce spáchal přečin poškození věřitele podle § 222 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku. Není možné ani přihlídnout k tomu, že byl žalobce podmíněně propuštěn, neboť to nic nemění na spáchaném zvláště závažném zločinu. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, bylo uvedeno, že *„Nejvyšší správní soud má tedy za to, že se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsany zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i rodinného života jeho manželky a dětí, považovat za nepřiměřený. I když správní orgány rozhodovaly s jistým časovým odstupem od spáchání trestného činu, nesnížila se společenská škodlivost jednání žalobce natolik, že by bylo možné považovat rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky ve smyslu § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců za neadekvátní. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že byl stěžovatel z výkonu trestu podmíněně propuštěn a podmínky podmíněného propuštění plní. Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nepředstavuje zahlazení odsouzení. Na stěžovatele se nehledí, jako by nebyl odsouzen. Pro něj negativní důsledky jeho jednání tak nadále přetrvávají (byť v menší míře), přičemž se nevyčerpávají použitím trestněprávních nástrojů. Stěžovatel si měl a mohl být při páchaní natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům touho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného bytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“* Obdobně vyzněly také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, a ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42. Vzhledem k závažnosti páchané trestné činnosti žalobcem soud shodně se závěry žalovaného a správního orgánu I. stupně neshledal nepoměr z hlediska míry narušení veřejného pořádku žalobcem a zásahem do jeho soukromého a

rodinného života. Narušení rodinného života si způsobil především žalobce sám, když v sedmi letech věku jeho nezletilého syna pobýval ve výkonu trestu odnětí svobody a nemohl se tak podílet na jeho výchově. Soud zcela souhlasí se žalovaným i se správním orgánem I. stupně, že zrušení jeho trvalého pobytu neznámá zákaz kontaktu s jeho dětmi a nijak mu nebrání v placení výživného a zajištění si peněžních prostředků výkonem ekonomické činnosti v zemi původu. Styk s dětmi dle žalovaného může žalobce realizovat v rámci bezvízového styku.

30. K námitce žalobce týkající se možnosti zrušení povolení k trvalému pobytu jediné z důvodu dostatečně závažného trestného činu, což dle žalobce nebyl jeho případ, soud konstatuje, že podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, ve znění ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, postačuje ke zrušení povolení k trvalému pobytu spáchání úmyslného trestného činu, pro který musí být cizinec odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Ustanovení nijak nespecifikuje úmyslné trestné činy, pro které byl cizinec pravomocně odsouzen, nekonkretizuje, jakou závažnost trestný čin musí naplňovat. Nelze dospět k závěru, že bylo na místě upřednostnit žalobcův zájem vést rodinný a soukromý život nadále na území České republiky jen proto, že zvláště závažný úmyslný zločin, pro který byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, směřoval proti majetku, nikoli proti životu a zdraví. Tato námitka je tedy nedůvodná.
31. Důkazy označené žalobcem soud neprovedl, neboť tyto listiny byly součástí správního spisu, kterým správní soud dokazování neprovádí.
32. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem žalobce i žalovaný vyjádřil svůj souhlas.
33. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu ani žádné náklady přesahující běžný rozsah činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Liberec 18. červen 2018.

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu